

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหา

สถาบันอุดมศึกษาเป็นสถาบันชั้นสูง มีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ คือ เป็นสถาบันที่ทำหน้าที่สอน วิจัย ให้บริการวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม วิทยาลัยครูได้รับการยกฐานะให้เป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 โดยกำหนดให้มีหน้าที่คือ ให้การศึกษาวิชาการและผลิตครูในระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริมวิชาชีพ และวิเทศฐานะของครู อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ผู้บริหารทางการศึกษา ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และให้บริการทางวิชาการแก่สังคม¹

พระราชบัญญัติวิทยาลัยครูได้รับการปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2527 และได้กำหนดบทบาทและหน้าที่ของวิทยาลัยครูไว้ดังนี้คือ ให้การศึกษาวิชาการในสาขาวิชาต่าง ๆ ตามความต้องการของท้องถิ่นและผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริมวิเทศฐานะของครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม²

ในปี พ.ศ. 2528 สภาการฝึกหัดครูได้ออกข้อบังคับว่าด้วยกลุ่มวิทยาลัยครู พ.ศ. 2528 ขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะให้วิทยาลัยที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน ได้รวมกลุ่มกันวางแผนร่วมกันในการที่จะพัฒนาวิทยาลัยครู และประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า และให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาการศึกษาในระดับอุดมศึกษา วิทยาลัยครูในภาคใต้จึงได้รวมกลุ่มกันเป็นสหวิทยาลัยทักษิณ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2529 ได้มีพระราชกฤษฎีกา กำหนดชื่อปริญญาและอักษรย่อในสาขาต่าง ๆ ของวิทยาลัยครูดังนี้

¹ กรมการฝึกหัดครู พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา ข้อบังคับ และระเบียบ สภาการฝึกหัดครู. หน้า 1.

² เรื่องเดิม. หน้า 9.

1. สาขาการศึกษา เรียกว่า ครุศาสตร์บัณฑิต ใช้อักษรย่อ ค.บ.
 2. สาขาวิทยาศาสตร์ เรียกว่า วิทยาศาสตร์บัณฑิต ใช้อักษรย่อ วท.บ.
 3. สาขาศิลปศาสตร์ เรียกว่า ศิลปศาสตร์บัณฑิตใช้อักษรย่อ ศศ.บ.
- ทั้งนี้ให้ระบุชื่อวิชาเอกไว้ในวงเล็บต่อท้ายปริญญา¹

ต่อมาเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าพระราชทานชื่อวิทยาลัยครูทั่วประเทศว่า สถาบันราชภัฏ

จากการที่ได้มีการปรับปรุงพระราชบัญญัติวิทยาลัยครูดังกล่าวแล้วนั้น ส่งผลให้วิทยาลัยครูมีบทบาทและหน้าที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่ในการผลิตบัณฑิตเพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น วิทยาลัยครูได้ผลิตบัณฑิตในสาขาต่าง ๆ หลากหลายขึ้น เช่น บัณฑิตสาขาครุศาสตร์ บัณฑิตสาขาวิทยาศาสตร์ และบัณฑิตสาขาศิลปศาสตร์ และทำให้มีคณะวิชาเพิ่มขึ้นตลอดจนวิชาเอกต่าง ๆ ก็เพิ่มมากขึ้น เมื่อมีความหลากหลายในวิชาเอกและคณะวิชาแล้ว ผลที่ตามมาก็คือปัญหาของนักศึกษาในวิชาเอกหรือคณะวิชาเหล่านั้นย่อมไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเกี่ยวกับความต้องการในการจัดกิจกรรม ปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติตามระเบียบของวิทยาลัย และปัญหาเกี่ยวกับการให้บริการและสวัสดิการต่าง ๆ มักจะเกิดขึ้นเป็นประจำ จนบางครั้งก็ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน ส่วนทางด้านอาจารย์นั้นก็มีอาจารย์จำนวนน้อยที่สนใจกิจกรรม ดังนั้นเมื่อมีการจัดกิจกรรมขึ้นก็ทำให้ขาดความร่วมมือจากอาจารย์ และกิจกรรมก็ไม่บรรลุวัตถุประสงค์เท่าที่ควร²

นอกจากปัญหาในด้านกิจกรรมแล้ว ทางด้านระเบียบวินัยก็มีบ่อยครั้งที่นักศึกษาประพฤติผิดระเบียบวินัยจนบางที่ก็ก่อให้เกิดปัญหาทางด้านบริหาร เช่น มีการเรียกร้องสิ่งต่าง ๆ จากฝ่ายบริหาร บางครั้งก็เกิดความขัดแย้งระหว่างอาจารย์และนักศึกษา บางครั้งก็เกิดความขัดแย้งระหว่างนักศึกษาด้วยกัน และบางครั้งก็ลุกลามไปสู่ปัญหาระหว่างสถาบัน จนต้องมีมาตรการที่เข้มงวดหรือต้องใช่วิธีปราบปรามที่รุนแรง

¹ กรมการฝึกหัดครู พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา ข้อบังคับ และระเบียบสภาการฝึกหัดครู. หน้า 22.

² สามารถ คงสะอาด. ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคใต้. หน้า 162.

ดังนั้นถ้าหากได้มีการศึกษาถึงความคิดเห็นและความต้องการของอาจารย์ และ นักศึกษาเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักศึกษาแล้ว ก็จะช่วยให้การดำเนินงานด้านนี้สอดคล้องกับ ความต้องการของอาจารย์และนักศึกษามากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยจัด ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ลดน้อยลงได้ และอาจส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างอาจารย์ และนักศึกษามากขึ้น อันจะทำให้การบริหารกิจการนักศึกษานบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับการบริหารกิจการ นักศึกษาในด้านกิจกรรม ด้านปกครองและรักษาระเบียบวินัย ด้านบริการ และสวัสดิการ
2. เพื่อสำรวจความต้องการของอาจารย์ และนักศึกษาว่าต้องการจะให้บริหารกจิ การนักศึกษาไปในแนวไหน อย่างไร
3. เพื่อสำรวจปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการบริหารกิจการนักศึกษา
4. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับการบริหารกิจการ นักศึกษา

† ปัญหาที่ต้องศึกษา

1. อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักศึกษาประการ ไດบ้าง
2. นักศึกษาในวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารกิจการ นักศึกษาเหมือนกันหรือแตกต่างกัน
3. อาจารย์ในวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารกิจการนัก ศึกษา เหมือนกันหรือแตกต่างกัน
4. อาจารย์และนักศึกษาส่วนใหญ่ ต้องการจะให้บริหารกิจการนักศึกษาไปในแนวใด
5. อาจารย์และนักศึกษาส่วนใหญ่ เห็นว่ามีปัญหาในการจัดกิจกรรมประการใดบ้าง

สมมติฐานในการวิจัย

1. อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักศึกษาในด้านกิจกรรม ด้านการปกครองและรักษาระเบียบวินัย ด้านบริการและสวัสดิการแตกต่างกัน
2. อาจารย์ในวิทยาลัยครูแต่ละแห่งมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักศึกษาไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาในวิทยาลัยครูแต่ละแห่งมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักศึกษาไม่แตกต่างกัน
4. อาจารย์ และนักศึกษามีความต้องการในการบริหารกิจการนักศึกษาแตกต่างกัน

ภูมิหลังและความเป็นมาของการวิจัย

การฝึกหัดครูในประเทศไทยเกิดขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2435 ในรัชสมัยของสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ขึ้นที่โรงเรียนเด็กจัดสอนเฉพาะระดับครูประถม แล้วย้ายไปอยู่ที่ตึกแมน นฤมิตร วัดเทพศิรินทราวาส มีโรงเรียนประถมเป็นที่ฝึกสอนด้วย ในปี พ.ศ. 2466 จึงได้ขยายให้มีหลักสูตรฝึกหัดครูมัธยมขึ้น และในปีเดียวกันนี้เองกระทรวงศึกษาธิการก็ได้ตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูมูลชั้นอีกที่บ้านสมเด็จเจ้าพระยา ชื่อโรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก เพื่อผลิตครูให้กับมณฑลหัวเมือง

พ.ศ. 2449 โรงเรียนทั้งสองได้ขยายไปรวมกันเป็นโรงเรียนประจำที่บ้านสมเด็จเจ้าพระยา เรียกชื่อใหม่ว่าโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ฝั่งตะวันตก และอนุญาตให้มณฑลเปิดโรงเรียนครูมูลชั้นเฉพาะมณฑลของตนได้

พ.ศ. 2456 ในสมัยสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์เป็นโรงเรียนฝึกหัดครู และรวมเข้าเป็นแผนกหนึ่งของโรงเรียนข้าราชการพลเรือนของรัชกาลที่ 6 จนได้รับการสถาปนาเป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2459 ในปี พ.ศ. 2460 กระทรวงธรรมการก็ตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูประถมกสิกรรม (ทอวัง) ขึ้นที่ปทุมวัน อยู่ในสังกัดจุฬาฯ เช่นกัน หลังจากนั้นได้ย้ายไปอีกหลายแห่งแล้วมาเลิกไปภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองไม่กี่ปี

พ.ศ. 2460 มีกรมมหาวิทยาลัยเกิดขึ้น กรมฝึกหัดครูจึงย้ายไปอยู่กรมศึกษาธิการตามเดิม โดยครูมูลและครูประถมไปตั้งที่วัดบวรนิเวศ แล้วย้ายไปตั้งที่พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ต่อมาย้ายมาอยู่ที่กองพันทหารราบที่ 6 ศรีอยุธยาจนถึงวังจันทร์เกษม คือกระทรวงศึกษาธิการปัจจุบัน เรียกชื่อว่า โรงเรียนฝึกหัดครูพระนคร ในปี พ.ศ. 2499 จึงย้ายไปที่บางเขน และเรียกชื่อว่า โรงเรียนฝึกหัดครูพระนครมาจนถึงปัจจุบัน

แผนกครูมัธยมไปเปิดขึ้นที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และดำเนินการเรื่อยมาจนถึง พ.ศ. 2471 กระทรวงธรรมการก็มอบหน้าที่ฝึกหัดครูมัธยมให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึงเริ่มเปิดแผนกครูมัธยมชั้นใหม่ในปี พ.ศ. 2473

การฝึกหัดครูที่กล่าวมาข้างต้นเป็นการฝึกหัดครูชายการฝึกหัดครูหญิงนั้นเปิดสอนครั้งแรกที่โรงเรียนเบญจมราชาลัย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2456 ต่อมา พ.ศ. 2476 ได้ย้ายไปอยู่ที่โรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ พ.ศ. 2480 จึงย้ายไปอยู่ที่โรงเรียนสวนกุหลาบ (วิทยาลัยครูสวนสุนันทาปัจจุบัน)

นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนราษฎร์อีก 3 แห่งที่จัดการฝึกหัดครูโรงเรียนประถมหลักสูตร 3 ปี คือ โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย โรงเรียนเซนต์คาทอลิก และโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ แต่ได้เลิกไปในปี พ.ศ. 2487 เนื่องจากมีนโยบายให้การฝึกหัดครูเป็นเรื่องของรัฐแต่เพียงฝ่ายเดียว

ในปี พ.ศ. 2482 ยุบกรมศึกษาธิการ แล้วตั้งกรมสามัญศึกษา และกรมวิชาการขึ้นมาแทน การฝึกครูขยายมากขึ้นมีการเปิดฝึกหัดครูทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพแขนงต่าง ๆ มีการเปิดสถาบันฝึกหัดครูระดับสูงขึ้นที่ประสานมิตร (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในปัจจุบัน) ซึ่งความก้าวหน้าส่วนมากมาจากการสนับสนุน และการให้ความช่วยเหลือขององค์การระหว่างประเทศ

พ.ศ. 2497 ได้ตั้งกรมฝึกหัดครูขึ้น โดยมีความมุ่งหมายที่จะรวมงานฝึกหัดครูจากกรมต่าง ๆ เช่น กรมพลศึกษา กรมอาชีวศึกษา ฯลฯ เข้ามาอยู่ในหน่วยงานเดียวกัน แต่ทำอยู่ได้พักเดียวก็กลับให้กรมต่าง ๆ ทำอีก¹

อย่างไรก็ตาม กรมการฝึกหัดครูก็มีบทบาทสำคัญในการผลิตครูให้ได้ทั้งปริมาณและคุณภาพ ปัจจุบันกรมฝึกหัดครูมีวิทยาลัยครูในสังกัด 36 แห่ง และได้ทำการเปิดสอนในระดับ

¹ไพฑูรย์ สินลารัตน์ พัฒนาการของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย. หน้า 9 - 10.

ปริญญาทุกแห่ง โดยได้เพิ่มสาขาต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการพัฒนากำลังคน และพัฒนาท้องถิ่นสาขาที่เปิดสอนในปัจจุบัน ได้แก่ สาขาครุศาสตร์ สาขาศิลปศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังช่วยในการให้การศึกษาอบรมแก่บุคลากรประจำการให้มีคุณภาพและมีวุฒิสูงขึ้นด้วย

คำจำกัดความ

พจนานุกรม

* ความคิดเห็น หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ที่มีต่อบุคคล หรือมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ซึ่งมีทั้งในลักษณะ positive คือ สนใจ พอใจนิยมชมชอบ สนับสนุน และปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ และในลักษณะ negative คือ ขัดแย้ง เบื่อหน่าย ไม่สนใจ ไม่ร่วมมือ หรือไม่ปฏิบัติตาม

ความเห็นเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักศึกษา หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ที่มีต่อการบริหารกิจการนักศึกษาซึ่งอาจจะมีทั้งลักษณะ positive และ negative

* อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ที่สอนประจำอยู่ในวิทยาลัยครูแต่ละแห่งของวิทยาลัยครูในภาคใต้

* นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาภาคปกติที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยครูแต่ละแห่งของวิทยาลัยครูในภาคใต้

การบริหารกิจการนักศึกษา หมายถึง การบริหารในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา นอกเหนือจากการเรียนการสอน ได้แก่ การบริหารในด้านกิจกรรมนักศึกษา การบริหารในด้านการปกครองและรักษาระเบียบวินัย และการบริหารในด้านการให้บริการและสวัสดิการ

ความต้องการ หมายถึง ความต้องการในด้านบริหารกิจการนักศึกษา

* วิทยาลัยครูภาคใต้ หมายถึง วิทยาลัยซึ่งตั้งอยู่ในภาคใต้ของประเทศไทย (สหวิทยาลัยทักษิณ) ซึ่งมีอยู่ 5 แห่ง คือ วิทยาลัยครูยะลา วิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูภูเก็ต และวิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี

* ๓๑๑๕๖

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรของวิทยาลัยครูในภาคใต้ (สหวิทยาลัยทักษิณ) ซึ่งมีอยู่ 5 แห่ง คือ วิทยาลัยครูยะลา วิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูภูเก็ต และวิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี
2. จำนวนอาจารย์ที่ใช้ในการวิจัย คืออาจารย์ของแต่ละวิทยาลัยครูในภาคใต้ โดยสุ่มตัวอย่างมาวิทยาลัยครูละ ร้อยละ 20
3. จำนวนนักศึกษาที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาของวิทยาลัยครูแต่ละแห่งในภาคใต้ โดยสุ่มตัวอย่างมาวิทยาลัยละ ร้อยละ 10

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย อาจเกิดขึ้นจากสาเหตุต่อไปนี้

1. เนื่องจากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษา ซึ่งอาจจะไม่ตอบตรงกับความรู้สึกอันแท้จริงของตน เพราะผู้ตอบบางคนอาจจะคำนึงถึงผลได้ผลเสียจากการตอบ หรืออาจจะเป็นเพราะต้องการรักษาหัวใจของผู้ที่ทำงานในด้านนี้
2. องค์ประกอบอื่น ๆ ของบุคคลกรที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งอาจจะมีชาวปัญญา มีพื้นความรู้ และประสบการณ์ต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมได้ จึงอาจจะทำให้ผลการวิจัยบกพร่องได้บ้าง

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยเชื่อว่า แบบสอบถามแสดงความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำไปใช้ในการสอบถามนี้ มีความตรง (Validity) และมีความเที่ยง (Reliability) พลที่จะนำไปใช้วัดความคิดเห็นได้ตามความประสงค์ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้ศึกษาถึงวิธีการเขียนแบบสอบถามชนิดนี้ทั้งจากตำราที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศและยังได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำไป Try out เพื่อหาข้อบกพร่องก่อน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องจนเป็นที่เรียบร้อย ต่อจากนั้นจึงนำไปใช้กับประชากรจริง ๆ

2. ผู้วิจัยเชื่อว่า กลุ่มประชากรที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ สามารถเป็นตัวแทนประชากรทั้งหมดได้ เพราะผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตามหลักสถิติที่เชื่อถือได้ คือใช้วิธีสุ่มแบบ Stratified Random sampling ก่อน แล้วจึงใช้แบบ Simple Random sampling อีกครั้งหนึ่ง

3. ผู้วิจัยเชื่อว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักเรียนในด้านต่าง ๆ เนื่องจากเป็นระเบียบของสภาการฝึกหัดครูที่กำหนดให้วิทยาลัยครูปฏิบัติเหมือนกันทุกแห่ง ซึ่งวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง ได้ชี้แจง ให้อาจารย์และนักศึกษาได้ทราบแล้ว

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ กลุ่มอาจารย์และนักศึกษาในวิทยาลัยครูในภาคใต้ (สทวิทยาลัยทักษิณ) ซึ่งมีอยู่ 5 แห่งคือ วิทยาลัยครูยะลา วิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูภูเก็ต และวิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี โดยสุ่มตัวอย่างมาเป็นจำนวนดังนี้

1.1 กลุ่มอาจารย์สุ่มมาแห่งละร้อยละ 20 รวมทั้งสิ้น 132 คน

1.2 นักศึกษาสุ่มมาแห่งละ ร้อยละ 10 รวมทั้งสิ้น 450 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นมาเอง เพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัย แบบสอบถามแต่ละฉบับแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยจะถามในประเด็นเกี่ยวกับการบริการกิจการนักศึกษาในด้านต่าง ๆ คือ ด้านการจัดกิจกรรม ด้านการปกครองและรักษาระเบียบวินัย ด้านบริการและสวัสดิการ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open - ended) เพื่อให้ผู้ตอบได้เขียนแสดงความคิดเห็น และเสนอแนะเกี่ยวกับการบริการกิจการนักศึกษา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามทาง ไปรษณีย์ไปยังวิทยาลัยครูที่กำหนดไว้แล้วให้ส่งกลับมาให้

4. การวิเคราะห์ข้อมูล นำแบบสอบถามที่ตอบแล้วมาวิเคราะห์โดยหาค่าสถิติดังนี้คือ

1. หาค่าร้อยละ

2. หาค่าเฉลี่ย (Mean)
3. หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
4. หาค่า T - Test
5. เส้นอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางและบรรยายความ

ประโยชน์หรือผลที่คาดว่าจะได้รับการวิจัยนี้

1. เป็นแนวทางให้วิทยาลัยครูต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยาลัยครูในภาคใต้ ได้นำผลการวิจัยไปปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานในด้านการบริหารกิจการนักศึกษา ให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุเป้าหมายยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารในวิทยาลัยครูได้ทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการบริหารกิจการนักศึกษา จะได้หาทางปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่อไป
3. เป็นข้อมูลที่จะช่วยให้ผู้บริหารได้ทราบความคิดเห็นและความต้องการของอาจารย์และนักศึกษาว่า อาจารย์และนักศึกษส่วนใหญ่มองเห็นต่อการบริหารกิจการนักศึกษาอย่างไร ต้องการให้บริหารไปในแนวใด ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้บริหารได้วินิจฉัยและตัดสินใจสั่งการได้ถูกต้อง และตรงกับความต้องการของคนส่วนใหญ่มากขึ้น
4. ช่วยลดความขัดแย้ง ในด้านการบริหารกิจการนักศึกษาอันอาจจะเกิดขึ้นในสถาบันได้
5. เพื่อเป็นข้อเสนอแนะในการที่จะส่งเสริม และสนับสนุนในการทำกิจกรรมบางอย่างที่อาจารย์และนักศึกษาเห็นว่าดี และมีประโยชน์ต่อวิทยาลัย
6. เพื่อเป็นประโยชน์ที่จะใช้เป็นแนวทางในการวิจัยเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป